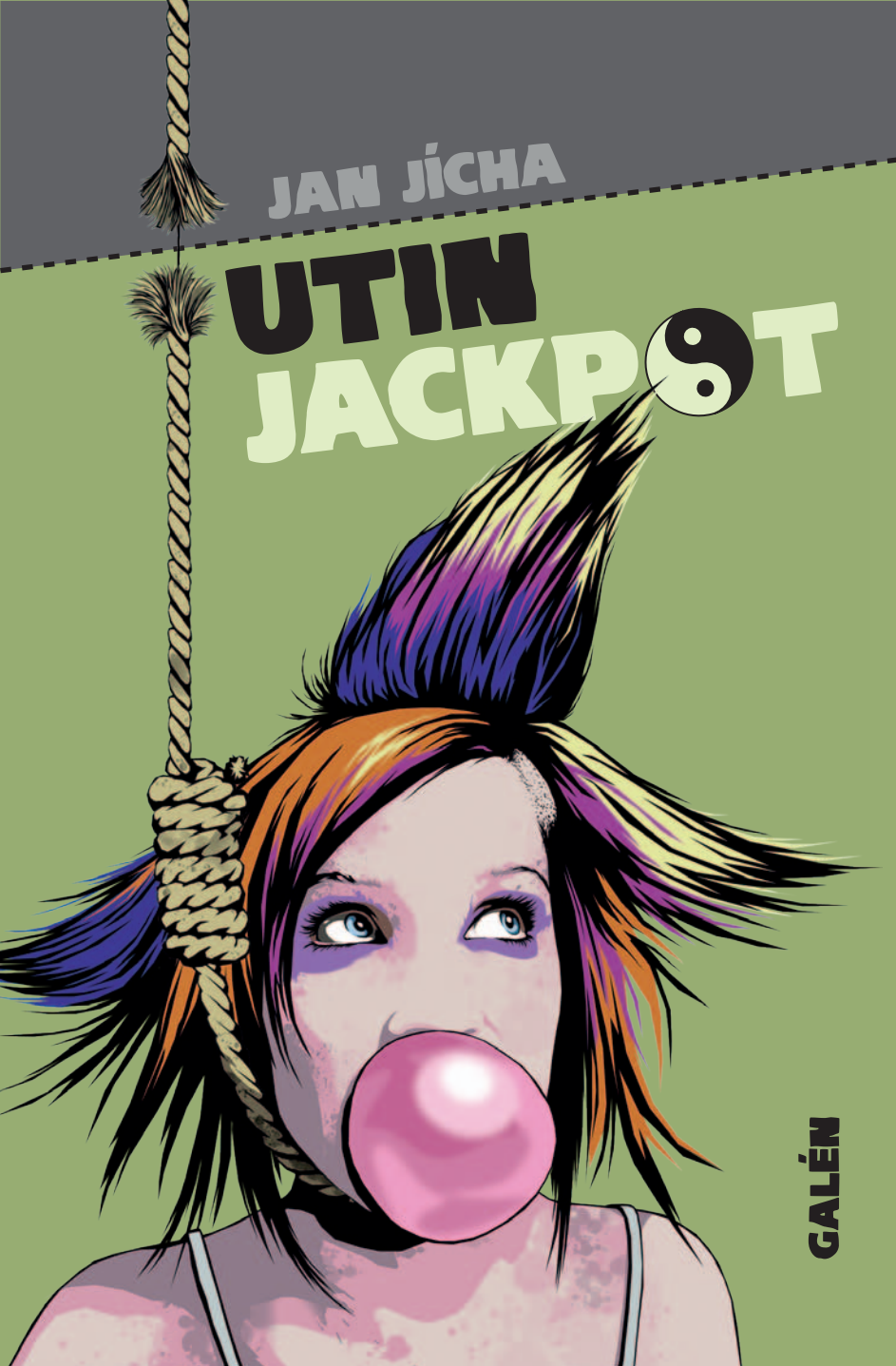

JAN JÍCHA

UTIN JACKPOT

GALÉN

Upozornění

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Galén

Na Bělidle 34, 150 00 Praha 5

www.galen.cz

© Galén, 2012

JAN JÍCHA

UTIN JACKPOT

JAN JÍCHA

**UTIN
JACKPOT**

GALÉN

Všechna práva vyhrazena.

Tato publikace ani žádná její část nesmějí být reprodukovány, uchovávány v rešeršním systému nebo přenášeny jakýmkoli způsobem (včetně mechanického, elektronického, fotografického či jiného záznamu) bez písemného souhlasu nakladatelství.

© Jan Jícha, 2012

Illustrations © Ondřej Pfeiffer, 2012

© Galén, 2012

ISBN 978-80-7262-920-6 (PDF)

ISBN 978-80-7262-921-3 (PDF pro čtečky)

MÉ TŘÍDĚ

VLASY

Nemohl se na ni vynadívát, když si přišla pro poslední pomazlení a už od dveří mu mávla otevřenou dlaní se vztyčeným malíčkem.

„Dneska večer to udělám,“ šeptla mu do ucha.

Na svůj věk byla ještě poměrně svěží a v kolektivu vrstevnic, kterým taky odbíjela devatenáctá, což pomocí mejkapu přetíraly na devětadvacet, vypadala jako dítě. Jmenovala se Julie, ale nikdy ho to nepřimělo k myšlence, že by se on měl jmenovat Romeo. Nebyl tak sečtělý, aby dokázal jednotlivé příhody života vztahovat k literárním modelům, zato znal jménem i od vidění všechny aktuální typy telefonů, ipodů a jiných udělatek, jež za nevysoký měsíční paušál umožňují člověku udělat si ze života peklo.

Jmenoval se Ondřej a neproslavil se ničím jiným, než že jeho starší sestra namluvila předloňský model GPS navigace. Představoval si byznysmeny za volantem, jak poprvé otevřou krabičku s jeho sestrou a její pokyn „zasuňte klíček do správného otvoru“ je rozohní do té míry, že se pak celou cestu vyhýbají rychlostním silnicím, jen aby mohli v klikatých okreskách co nejčastěji poslouchat to vražedně sladké „na příští křižovatce doprava“, jak jim vlnou a duří rozkroky, a když se blíží vrchol, zajedou do nějakého historického centra, v jehož spletitých uličkách na ně už sestra

šťebetá nepřetržitě. Když se pak v jednosměrce mezi purkrabstvím a leprosáři konečně udělají, přepnou sestru na režim „nejrychlejší trasa“, ta zavelí k dálnici, motor zavřeští, gumy vyrvou několik dlažek z povrchu onoho ospalého středověkého městečka a pan továrník vypálí dohnat svůj zisk, s malou zastávkou na první pumpě pro papírové kapesníky s vůní mentolu.

Měl svou sestru rád, ale Julii měl radši, takže mu nebylo zrovna vhod, že se chystá spáchat sebevraždu. Taková krása, říkal si, když se svlékala, taková škoda, když se oblékala, taková svině, když se o čtvrt hodiny zpozdila s odpovědí na esemesku.

Nežila spokojený život. Zhruba od dvanácti let měla úplně blbě rodiče, neustálý nedostatek peněz a z posledního testu z fyziky tři minus, přestože seděla v první lavici a ten den si nevzala podprsenku. Smůla byla, že místo Bureše přišla suplovat Plížilová, která jen rozdala zadání a celou hodinu pak se zaťatými rty sledovala, jestli někdo nepootočil hlavou o víc než třicet stupňů. Vertikální otáčení povoleno bez omezení.

„A tak je to prostě se vším,“ štkala mu na klíně a dožadovала se ujištění, že tenhle svět je kurva zpíčená, jak jej hodnotil on, když mu v některé střílečce došly životy.

„Jak to chceš udělat,“ zeptal se konstruktivně, doufaje, že na jakékoli metodě sebezničení snadno najde chybu, která ji znemožní. Pistoli nemá, plyn taky ne. Mohla by si napustit vanu a hodit do ní zapnutý fén. Mohla by se přepráškovat. Skočit pod vlak.

Nenechala ho dopřemýšlet.

„Rozečtu nějakou knížku z povinný četby a chcípnu nudou.“

Oddechl si. Spíš než jako odhodlání mu to přišlo jako fór.

„Kterou třeba?“

„Kteroukoli. Třeba Epos o Gilgamešovi. Před tejdnem nám to zadala. Ty vole, to je normální psycho.“

Pochopil, že situace není tak vážná, jak se zdálo, a dovolil si žert:

„Hele, já Gigameše neznám, ale máš jistotu, že je to takovej kalibr? Abys pak nezůstala jenom mrzák.“

„Vole! Viděls vůbec někdy nějakou starou knihu? Tahle je stará jak debil, má úplně žlutý stránky, celý to je veršovaný, ale nemá to ani jeden rým! Taky by jsi chcípl!“

Tou dobou už se prolaskal všemi vrstvami jejího oděvu, takže své pojednání o významu starověkého písemnictví odložila na později a začala tiše vzdychat.

Pak byl čas večere, rozmrazili si poslední pizzu a Julie na ni nastrouhala poslední sýr.

„Vaříš skvěle,“ utrousil mezi sousty.

Podívala se na něj křivě.

„Co tím chceš říct?“

„Nic. Že vaříš skvěle.“

„Ty vole, ty mluvíš, jak kdyby sis mě chtěl vzít.“

„A ty nechceš?“

„Dyť já už tady nejpozdějc zejtra nebudu.“

To ho zarazilo. Myslel si, že téma sebevraždy zahráli do autu, že to byl jen výstřelek raněné mysli, nebo snad hladové.

„Tak to promiň. Jsem nevěděl, že tě to ještě drží.“

„To už dost dlouho. Já jsem nešťastná, chápeš to?“

„Nechápu. Já jsem šťastnej. Mám tebe.“

„Hovno máš. Já jsem svoje, ne ničí.“

„Ty mě nemáš ráda?“

„To s tím nemá co dělat.“

„Já tě nechápu.“

„Já se taky nechápu.“

„Kvůli tomu se přece nebudeš zabíjet. Krásná, svobodná, chytrá holka... mladá...“

Po těchto slovech se zahloubala.

Vyrozuměl, že porozuměla. Lidé jako ona se přece nezabíjejí.

Po dlouhé pauze zašeptala:

„Ty by sis mě vzal?“

„Nevím. Jednou možná...“

„Dojdu si ještě s vlasama.“

Dojít si s vlasama je typická psychologická reakce ženy na problém nastalý v oblasti osobního života či mezilidských vztahů. Ve vlasech se skrývá ženská síla a s každou další dávkou kondicionéru nebo toho roku frčící metalízy se tato síla stává nezlomnou.

Julie se ale nehodlala podřídit diktátu svého pohlaví. Kadeřnici poručila:

„Na hnusno.“

„Jak prosím?“

Pěstěná lazebnice takový účes na učilišti neprobírala a v žurnálech nezaznamenala.

„Chci hnusnej sestřih.“

Následovala chvíle ticha, která by u slečny s tmavší barvou vlasů mohla znamenat přemýšlení.

„Jakou máte představu o takovém hnusném sestřihu?“

„Nevím. Třeba vzadu vyholit a dopředu ať to trčí. Něco vymyslete.“

„Ale co když se vám to pak nebude líbit?“

„To doufám.“

Neobvyklý úkol kadeřnici zarazil, ale nerozhodil. Během hodiny vymodelovala Julii na hlavě těžko uvěřitelnou kompozici ze dvou copánků sepnutých k sobě černou sponkou, několika dredů a mnišské tonzury posunutě frajersky na stranu. Julie v tom vypadala tak odporně, že nebyť její jméno profláklé ze Shakespeara, mohlo vstoupit do dějin jako synonymum ohavnosti.

„Super. Co za to chcete?“

„Těžko říct. Základní taxa za hodinu je čtyři stovky, ale normální zákaznice by mi nedala nic a ještě by si šla stěžovat na sdružení spotřebitelů.“

„Tak já vám dám čtyři kila za práci a kilo navíc za nápad, protože tohle je fakt k blití. Máte talent.“

„Moc děkuju. Ani nevím, jestli vám můžu říct přijďte zas.“

„V pohodě, tohle je můj poslední účes.“

Julie vyrazila do ztemnělé ulice.

Bezva. Krásná už nejsem.

Když mu kolem desáté večer zazvonil jeden z telefonů, ležel zrovna na gauči a houkal na flašku od fernetu.

„Čau, kotě.“

„Čau. Jdu od vizážistky.“

„A jak jsi dopadla?“

„Budeš čumět. Jsi ještě vzhůru?“

„Moc ne. Ale přijď, jestli trefíš.“

„Myslíš, že jsem se někde o samotě zdrátovala?“

„Jsi přece nešťastná...“

„Už ne. Budu se vdávat.“

„Kecáš! Za koho?“

„No za tebe, ty hovado.“

„Počkej, to je zas nějakej fór jako s tou sebevraždou?“

„Ne. Všechno popořádku. Já k tobě skočím a probeřem to, jo?“

Ondřej vždycky zastával názor, že holka je něco jako součást oblečení, že chodit na veřejnosti sám je pohoršlivé a společensky degradující, a spíš než dva týdny v nezadaném stavu si dovedl představit, jak ráno otevírá svůj šatník, kde v přihrádkách úhledně složeno leží větší množství krasavic a on si vybírá jednu z nich na tento den – podle nálady nebo počasí. Věděl, že dneska jsou v módě holky, které mají jinou než přirozenou barvu vlasů, z džín a kalhotek proklatě nízko jim čučí vertikální úsměv a jejich duševní obzor zahrnuje kromě Beyoncé a Lady Gaga taky stopové množství nezkaženého lidství, jež je pudí jednou do roka vyrazit s kasičkou na sluníčkový den a od dostatečně labilních chodců mámit dvacetikoruny na výzkum rakoviny výměnou za umělohmotnou kytičku a pohled do výstřihu.

Takovou holkou byla víceméně i Julie, a proto se s ní dal dohromady. Pravou barvu její kšticice nikdy nepoznal, zato ve věci jejího spodního prádla už byl expert, a když mu onehdy předvedla, v jakém úboru se účastnila poslední charitativní sbírky, a podala nadšené hlá-

šení, že prodej plastových odpustků šel tentokrát neobyčejně svižně, vyjádřil své mínění, že kdyby si dekolt zvětšila ještě o půl čísla, mužská část populace by od ní kupovala i odkvetlé pampelišky.

Předpokládal, že vnitřní drama odehrávající se v jeho milé je čímsi přínáležejícím věku, a že pokud tento věk přežije, bude z ní normální ženská. Ta představa mu připadala solidní, dospělá a tolerantní, ale taky depresivní. Normální ženská? To znamená, že ze svých báječných barevných vlasů nechá sloupat lak a shodí je na ježka, protože už na jejich pěstění pro samá mimina nebude mít čas?

To, co si přinesla na hlavě onoho pozdního jarního večera, mu ale zmrazilo krev v žilách. Rozuměl už tomu, že zatímco mladí muži si jen rok za rokem popotahují trenky níž nebo zpátky nahoru, kolem nich se mezitím odehrává bouřlivá ženská móda, která už má za ta staletí, co tvář světa zdobí ekzém zvaný člověk, za sebou všechny kombinatorické možnosti barev a tvarů, takže teď se vrhá do retra a různých zoufalých inovací, jako jsou šaty z cédéček nebo z plátek syrového hovězího. Věděl, že do toho nemá co mluvit, že žena si sama určí, co si vezme na sebe ten který den a ten který rok, a že třeba kombinace zelená-stříbrná-kaštan je letos in, následující jaro ještě tolerována a na Dušičky už špatnej vtip. Na Juliině oblečení ho zajímalo, jen jestli jde snadno sundat; na její hlavu si žádný nárok nedělal.

Když mu vrazila do dveří a pohodila svou efektní novou kreací, v tu ránu mu začaly cvakat zuby a mozek se pokoušel vymyslet něco, co by svým důrazem tu úděsnost vyvážilo.

„Julko...“

Nic důraznějšího vymyslet nedokázal.

„To čumíš, co? Chtěla jsem něco fakt hodně hnusného.“

„Tak to jsi asi spokojená, ne?“

„To si piš. Řekla si čtyři kila, ale dala jsem jí pět.“

„To chápu. Pět set za odborný skalpování je rozhodně adekvátní cena. Co s tím teď chceš dělat?“

„Vdát se.“

„Za mě?“

„Tentokrát jsi to uhod.“

„Ale co když tě nechci? Teda co když se ještě nechci ženit?“

„Neboj, brzo budeš vdovec.“

„Hele, bez urážky – můžeš mi říct, proč sis tohle nechala udělat?“

„Kvůli tobě.“

„Cože?“

Věděl, že někteří muži si činí vlastnické i manažerské právo na vlasy svých žen, ale u nich dvou žádnou takovou dohodu o partnerství nepamatoval.

„Říkal jsi, že se nemůžu zabít, protože jsem krásná, mladá, chytrá a svobodná. S mládím nic nenadělám, ale krásná už nejsem, chytrá, jak vidíš, taky ne, a od svobody mi snad pomůžeš. Pak už hurá do pekel.“

„Chceš říct, že to všechno děláš jenom kvůli...“

„Jo. Život nemá vejšku. Škola, domů, k tobě, u tebe, s tebou v sobě...“

„To se ti líbí, ne?“

„To je tu ještě tak nejlepší. Třeba ve srovnání s písemkama z fyziky.“

„No vidíš. Přece bys mě nenechala samotnýho na pospas světa.“

„Nechala.“

„Ale vždyť se milujeme.“

„Ne, lásko. My spolu chodíme. Milování a přátelství znám jenom z knížek. Dneska už se spolu lidi nepřátelí, ale *baví se spolu*. Nemilujou se, ale *chodí spolu*. Dals mi někdy nějaký důkaz lásky?“

„Furt dávám! Nejméně pětkrát tejdne!“

„A to je důkaz lásky?“

„Tak já nevím. Můžu ti třeba složit serenádu na flašku od ferneta. Poslouchej.“

Začal houkat na láhev, ale Julie zdvořile namítlá: